

לחלוטין מזו של מי שרחוק בתרבות ובמישקיים הפוליטיים.

התרומה של גולן וגלובוס

רמז אחר הקרוב ללב, הציגה הבימאית הישראלית החונה בפא

שני הסרטים הישראליים נגוע ומגשפ (השוצגו במסגרת הפנורמה של היס-תיכון) לא היוו את שיחת-היום בפסטיבל וגם לא את אחד משיאי ההתעניינות של הקהל הרחב. בכל זאת, שני הסרטים — שלא נשלחו עליידי מרכז הסרט הישראלי, אלא עליידי אלכס מסיס, המטפל בהפצתם בחו"ל — זכו בתגובות אוהדות מצד

של הקולנוע האמריקאי, הגיעו בסוף הפסטיבל והפכו מיד לכוכבים המבוקשים ביותר של האירוע כולו. הם גם כיכבו בסרט שזכה בדב הזהב (למטה).

הזוג המוכשר ג'ון קאסאבאטס, הבינמאי-שחקן ורעייתו ג'ינולאנדה, הנחשבים לזוג המרתק והמפתיע ביותר

תמונה מן הסרט היווני רמבטיקו של קוסטא פריס, שזכה בפרס דב הכסף כמחווה להשתתפות המאסיביות שהיתה ליוונים בפסטיבל, הן בייצוג והן בשיפוט.

אהבה. בתמונה קאסאבאטס ורעייתו, בתפקיד סופר ואחותו, הנתונים במשבר ביחסיהם עם סביבתם הקרובה. סרט מעולה מבחינת רגישות לנפש האדם.

דב הזהב הפרט הגדול של פסטיבל ברלין הוענק לסירטס של מנחם גולן ויורם גלובוס. בבימויו של ג'ון קאסאבאטס, נחשולי

בדרך לאוסקר דברה וינגר וג'ק ניקולסון צוהלים משימחה בתום הקרנת הבכורה האירופית לסירטס תנאים של חיבה המועמד ל-11 פרסי אוסקר. במסיבת-העיתונאים תקפו את השחקנים בנסות. אבל הקהל הרחב ריע להם.

הקמטים של שש נשים חלוצות אמיתיות, שעלו לארץ בשנות ה-20, חלמו חלום, הגשימו אותו והיום הן משוות אותו עם המציאות בעין חדשה, בנשמה יתרה, ובהבנה שקשה למצוא אותה אצל צעירים בני זמננו.

בערב הפסטיבל קפצה עדנה לישראל והקרינה את סירטה אנו באנו בשתי הקרנות בלבד. זהו סרט המביא את פניהן חרושי

ריס, עדנה פוליטי, במסגרת הפורום הצעיר. זהו סרט שעשתה עבור הטלוויזיה הגרמנית וגם הציגה אותו שם, וכבר זכתה בכיקורות אוהדות.

שמות ישראלים אפשר למצוא הפעם, בצורה נדירה למדי, מאחורי הזוכה בפרס דב הזהב של ברלין. זהו אמנם סרט אמריקאי בשם נחשולי אהבה, הנושא את חותמו האישי ביותר של אחד השחקנים-בימאים המרתקים ביותר בארצות-הברית מזה רבע מאה, ג'ון קאסאבאטס. המפיקים — מנחם גולן ויורם גלובוס, ועל כך מגיעה מחמאה ותודה של אוהבי הקולנוע, לשניים שאיפשרו לקאר סאבטס, שסרטיו נחשבו תמיד להריפתקה, לעשות ככל העולה על רוחו. ומעלה מבחינת רגישות לנפש האדם ולעין המצלמה.

הנושא הוא הנושא הניצחי, האדם כיצור הזקוק באופן נואש לאהבה, אבל מתקשה להעניק אותה ואינו יודע כיצד לקבל אותה.

גיבור הסרט, סופר מפורסם העוסק בכתיבת ספר על חיי הלילה של ניו-יורק, אינו יודע מנוחה ואינו מוצא סיפוק ביחסים האפיווריים שהוא מנהל עם הסוכבים אותו. אין הוא מסוגל להגיע לעומק ביחסיו עם הוולת, שכן הוא אנוכי, מרוכז בעצמו ואינו מסוגל לחלק מאומה עם איש. הוא נודד בין נשיו, מוכיחותיו הצעירות שהוא מכניס (המשך בעמוד 50)

בסירטו של קוקלמן, "עורך-דין גרמני", הקטע שעורר צחוק בהצגה לעיתונות קוצץ מייד עליידי הבימאי, ונעלם מן הסרט שהוקרן לקהל כמה שעות לאחר מכן.

קיצוץ כבקשתך טרוויסט ימני מת-נקש בחייו של פו-ליטיקאי ועורך-דין שנשכר עליידי המדינה להגן עליו

מבקר קולנוע ועיתונאים בברלין. כששאלתי את מנהל הפסטיבל, מוריץ דההארלן, מה היו שיקוליו בהצגת שני הסרטים האלה, אמר כי דווקא שני אלה מייצגים, לדעתו, שני סוגים שונים לחלוטין של קולנוע הנושא אופי ישראלי-מקומי. האחד סרט אינטימי ואישי מאוד והאחר סרט פוליטי בעל חשיבות גדולה לדעתו. לגבי האחרון, מנש הכסף אמר ששקל אפילו להכניסו לתחרות הרישמית, אלא שאיכותו הקולנועית לא סיפקו אותו. אבל, לדעתו, זהו סרט הנושא מסר חשוב לאזור.

אחד מעמיתי למיקצוע, מבקר בריטי בשם ג'ון גילס, מצא לנכון לגשת אלי ולהביע את סיפוקו ממה שכינה "סרט מעניין, מאוזן, עשוי היטב, ומשוחק כהלכה. מיקצועי יותר מרסטים ישראלים שראיתי עד היום". סיפרתי זאת לבימאי יהודה ג'אר נאמן, שנכח בברלין. למרות שאינני שותפה לדיעותיו של עמיתי הבריטי, שמחתי על ההודמנות שהיתה לג'אר למכור את סירטו לכמה רשתות טלוויזיה ולשמוע דיעות שונות מאלה ששמע בבית.

אם יש סיבה ליוצרי סרטים לצאת לפסטיבלים — הרי זו הסיבה. בעיקר כשמרוכז בפינה קטנה וגועשת זו של מרחב היס-תיכון, כשכל אדם מעורב עד צווארו במציאות הפוליטית ורואה את הקולנוע של ארצו בעין אחרת